

תורמים לא על הגבוי ולא על העתיד לגבות], ולפיכך בני העיר ששקליהם אבדו מהשליח, ולא באו ליד הקדש, לא יצאו ידי חובה, ועליהם לשלוח שקלים אחרים תחת הראשונים, כדין שקלים שאבדו קודם שנתרמה התרומה.

שבועה על הקדשות

כלל בידינו, שאין נשבעים על ההקדשות, ולכן, אם שמר אדם ממון של הקדש, ואבד, פטור הוא משבועת שומרים.

לדעת חכמים – אין חילוק בדבר, וכל ממון קדוש בכלל זה שאין נשבעים עליו.

ולדעת רבי שמעון – יש חילוק בדבר, וממון הקדש שישראל חייב באחריותו, כגון שנתחייב להביא קרבן עולה, והפריש בהמה לקיים חובתו, ואבדה, שחייב להביא אחרת], מאחר שאחריות הממון על ישראל, נחשב הא כממון ישראל, **ונשבעים עליו.**

שבועת השליח

נתבאר, ששליח ששלחו בידו שקלים, ואבדו השקלים, נשבע על כך שבועת שומרים, לבעלים או לגזברים.

לדברי רבי אלעזר – דין זה, שהשליח שאבדו ממנו השקלים, נשבע על כך שבועת שומרים, הוא רק כדעת רבי שמעון, האומר, שממון הקדש שישראל חייב באחריותו, נחשב כממון הדיוט, ונשבעים עליו. אבל לדעת חכמים, מאחר שהשקלים ממון הקדש, אם אבדו או נגנבו, אין השליח נשבע על כך שבועת שומרים.

והקשו על דברי רבי אלעזר הלא אף לדעת רבי שמעון אין להשביע את השליח אלא אם אבדו השקלים קודם התרומה שאז בני העיר חייבים באחריותם ויש להחשיב אותם כממון הדיוט אבל כשאבדו השקלים אחרי שנתרמה התרומה אין הגזברים חייבים באחריותם ולמה ישבע על כך הלא ממון הקדש שאין חייבים באחריותו מודה בו רבי שמעון שאין נשבעים עליו.

- ולפירוש בעל תקלין חדתינן מחמת הקושיה הזו נדחו דברי רבי אלעזר.

- ולפירוש בעל קרבן העדה ישבו את דברי רבי אליעזר ואמרו שאמנם אם אבדו המעות אחרי שנתרמה התרומה השליח אינו נשבע לגזברים שבועת שומרים ומה ששינונו שנשבע לגזברים הכוונה לכך שהוא נשבע לבני העיר במעמד הגזברים שאם רוצה ליטול שכרו מבני העיר עליו להישבע להם שעשה שליחותו כדין ומאחר שהיה בדבר הפסד להקדש עליו להישבע במעמד הגזברים.